

Καποια μερα οταν το αερακι φωτισει τις πιο κρυφες πληγες
σου θαπομεινεις μονος.

Κι υστερα τι;

Ε Κ Ε Ι

Εκει στρειδι κολλημενο σε λυμφατικες αραχνες.

Εκει καρδιογραφημα του δειλινου.

Φως μεσημεριου

το οραμα της ματαιοτητας.

Λιγο πριν βραδυασει να παιρνεσαι μακρια σε οχθες αποκοσμες
αλογιστες.

Συντεχνιακα μυστηρια να σε πλακωνουν και συ να πηδας σαν
ισκιος τις κολωνες με τα φωτα. Προσωπα αλλων εποχων να σε
βυζαινουν σα φιλημα αρρωστου γερου νευρασθενικου τρεμουσα
λαμπα στο κατωφλι του αιωνα, σβηνει το φως, μενει ο ιδρωτας
του ηλιου πανατελλει, μια καινουργια αποκαλυψη να σε χαϊδευει,
να σε καρφωνει.

Σε λειωνει

ρουφα το αιμα σου

απλωνεται στις πλατειες το οραμα

της μονης Λευτεριας

κρυο ματι νυχτεριδας

κρωξιμο απαισιο νυχτερινου κορακα.

Ιπταμενοι ουρανοι.

Ξεχασμενοι στρατιωτες να ξαπλωνουνε στα βαγονια. Εραστες
του παθους μονοι με ηλεχτρικες λαμπες. Σεργιανι μακρινο στις
ερημιες της πολης.

Αιωνια ταξιδια σε γυμνα τοπια.

Πειραματα με γυμνοσαλιαγκες σε πρασινες ερημους, τελματα
του μπετον-αρμε και συ να λες

«η ελευθερια ξερετε ειναι ενας ωραιος κηπος».

Ενα ποταμακι που σβηνει σε μια κλειστη λιμνη.

Ενας τυφλοποντικας σε κοκκινο δοκανο.

Ενα караβακι που ποτε δεν θα πεταξει.

Μια φυλακη για τρελους.

Ενα ειδυλλιακο τοπιο.

Παρωχημενα εκφραστικα μεσα φιλολογικα καπελλα να μη σε
καψει ο ηλιος του ποιητικοτατου καλοκαιριατικου μεσημεριου
Αντε και τελειωσαμε το ποιημα.